

Ние не можемъ да прѣнебрѣгнемъ описанието на тия паметни събития, прѣди 30 години, около тия Шипченски височини, които сѣ били прѣдметъ на все-народна прослава на 14 и 15 септември. Тия събития прѣдставятъ кървавата борба на героигѣ — синове на майка България, на безцѣннитѣ български опълченци.

БЪЛГАРСКОТО ОПЪЛЧЕНИЕ И НЕГОВИТѢ ПОДВИЗИ.

Българското опълчение, включено въ състава на „крилатия отрядъ“ на генерала Гурко, който почти безъ бой зае Търново и прѣмина Балкана прѣзъ непроходимитѣ тѣснини на Хаингъ-Боазъ, не бѣ имало още щастието да стѣпи въ бой съ вѣковния угнетителъ на своята родна земя, до като стоденъ случай за това не му се прѣдстави едвамъ около срѣдата на мѣсець юлий. По една непрѣдвидена случайность, незначителната Гуркова армия, напрѣднала така дълбоко въ завоюваната страна, е трѣбвало да удържи своитѣ позиции срѣщу напора на десетъ пѣти по-многобройни турски пълчища, напуснали тайно черногорския театъръ на войната и дошли подъ командата на най-свирѣпия отомански началникъ, знаменития Сюлейманъ паша прѣзъ Дедеагачъ въ Тракия. Войскитѣ на „крилатия отрядъ“ станали господари на „розовата долина“ и се готвили да продължаватъ своя побѣдоносенъ маршъ къмъ Одринъ, старата столица на полумѣсеца, когато съвършено неочаквано имъ става извѣстно, че 60 табора низами, съ съответствующето число кавалерия и артилерия, настѣпватъ срѣщу тѣхнитѣ, сравнително нищожни